

Men hr. Kalnæs kan lære én ting, synes jeg, af os, der er mere prøvede end ham – jeg siger ikke klogere end ham, men mere prøvede end ham: Man skal altså ikke tro på alt, hvad man læser i avisen, man skal ikke tro på det.

Hvis Venstres og De Konservatives ordførere slår automatpiloten til og siger: Pengene af de grønne afgifter bliver ikke tilbagebetalt til erhvervslivet, selv om man har lovet det, så skal hr. Kalnæs, hvis parti i sin tid var med til at gennemføre det, roligt gå ud fra, at det ikke har nogen dækning. Selvfølgelig står vi ved vores løfter, og der er en fuldstændig normal tilbagebetaling efter de retningslinjer, vi i sin tid var inde på. Det, der er det spændende, er, at der er gennemført en omfattende, uafhængig analyse af, hvordan tilbageførselsmekanismen på energiområdet har virket, og den har virket ganske fantastisk flot.

I øvrigt er det interessant for historieskrivningen, hvilket jeg ikke håber provokerer hr. Kolstrup eller hr. Kalnæs til yderligere indlæg, at det netop var de to partier, der kom til at spille en afgørende rolle, da vi skulle besluttet os om modellen for tilbageføring. En absolut overraskende, men nok så konstruktiv alliance i dansk politik viste sig ved den lejlighed. Så hr. Kalnæs skal være stolt af det, vi lavede sammen. Det virker efter hensigten.

Hr. Schmidt var inde på, om der var nogen videnskabelig baggrund for henholdsvis 1990 og stabiliseringsmålet i 2000. Til det er der at sige, at der er en videnskabelig baggrund for at gøre en yderligere indsats, men begge tal er jo fastlagt i Rio i 1992 i forbindelse med klimakonventionen, så der er et bredt fagligt grundlag, men man skal jo vælge et år som udgangspunkt. Set med danske øjne havde det været bedre, hvis vi havde taget 1988 og ikke 1990, som vi jo har, for vores nationale planlægning, men nu er det altså det udgangsår, det internationale samfund har fastlagt.

I øvrigt må jeg sige, at vi bevæger os helt ude på kanten, når det drejer sig om den internationale opgørelse af CO₂-udslip for Danmarks vedkommende, hvad der senest blev understreget i rapporten fra Det Internationale Energiagentur. Vi mener ikke, at tilfældig udveksling af strøm på det nordiske energimarked, som afspejler forskellige nedbørsmængder i Norge og Sverige, hverken skal krediteres eller debiteres det danske CO₂-regnskab.

Men drejer det sig om egentlig energiekspport, så må det som enhver anden erhvervsaktivitet

naturligvis føres ind i vores energiregnskab. Vi kan ikke, fordi vi har den gode undskyldning med nedbøren i Norge og Sverige, bruge det som dæksmand for ikke at sige sandheden om vores egen CO₂-belastning, altså vores egen produktion. I så fald kunne andre lande jo komme og sige: Jamen vi producerer f.eks. nogle meget energikrævende produkter til Danmark. Det er ikke noget, vi selv bruger, det er noget, Danmark importerer. Det burde i virkeligheden stå på jeres regnskab og ikke på vores regnskab.

Kom man frem til den form for bogføring, ville det blive helt uoverskueligt.

Så det, vi skal stå fast på, er at prøve at holde den tilfældige og fornuftige udveksling med Sverige og Norge uden for klimaregnskabet. Men er der tale om egentlig eksport af el, så skal det selvfølgelig regnes med, og det er også det, der taler for, at hvis man vil eksportere el, så skal vi satse mere på vedvarende energi i fremtiden, end vi hidtil har gjort.

Mange har været inde på fleksible virkemidler. Jeg tror, hr. Mogens Nørgård Pedersen sagde det vældig godt i sit indlæg, da han sagde, at der er en masse smutveje i det her. Det er der så sandelig, og er der noget, jeg har prøvet at slå fast med syvtommersøm, så er det risikoen for disse smutveje, og vi vil følge arbejdet op i Buenos Aires.

Men Danmark har aldrig været modstander af samarbejde, fælles gennemførelse, fælles projekter. Jeg vil bare nævne et eksempel, og nu skal jeg ikke optræde som fristeren og slet ikke provokere hr. Kolstrup op på talerstolen igen: Hvis man forestillede sig, at vi lavede en aftale mellem Norge og Danmark om samkøring mellem vind og vand, så ville vi jo få en samlet forbedring af vores CO₂-regnskab, og det kunne de to lande jo passende dele i porten i form af en fælles gennemførelse. Det ville være meget, meget fornuftigt.

Og nu har jeg alligevel forbrudt mig mod mit egen hensigt om ikke at lokke hr. Kolstrup op. Det var kun for at agere fristeren. Fristelser har i øvrigt godt af at lejre sig i sindet, så man kan overveje dem senere hen. I øvrigt vil hr. Kolstrup opdage, når han til sin tid tænker tilbage på sit liv, at de gange, han lod sig friste, i virkeligheden var højdepunkter i hans tilværelse.

Må jeg sige til dem, der har – især hr. Kolstrup – kritiseret hr. Gade, at ingen har, synes jeg, som hr. Gade formået i det internationale parlamentariske samarbejde at sætte de her